

YAZI KUMBARASI

makale

mektup

hikaye

Roman

eleştiri

şir

ANİ

EFSANE

söyleşi

Masal

destan

Fabl

küçük eller güçlü kalemler
İZMİR İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

ÖN SÖZ

Bir kalem, yazarın elindeyken evrene düşülen sihirli bir notun başrol oyuncusudur. Yazarın zihniyle yüreği arasında gerçekleşen uzun ve manidar yolculuk, kalem sayesinde gün yüzüne çıkar. Kelimeler, kelimelerin el ele tutuşup oluşturduğu öbekler ve daha nice si kalemın dokunuşlarıyla varlığa bürünür, varlığıyla bizim düşün evrenimizi meşgul etmeye başlar.

“Küçük Eller Güçlü Kalemler” projesi, kalemlerini eline alıp yazma eyleminin büyüüne kapılmaya hazır öğrencilerimize harika bir fırsat sundu. Bazen az sözcükle çok şey anlatma telaşına kapılıp şiir yazdılar; bazen iyilerin kazandığı, tüm dünyayı güzelliklerin sarıp sarmaladığı tatlı bir masal dünyası yarattılar. Kimi zaman fikirlerini sorgulayıp sınırlandırmadan deneme deryasında kulaç atarken kimi zaman da gördüklerinden hareketle kurguladıkları bir öyküyü anlattılar.

Eserlerinin tasarımları da öğrencilerimizin kalemlerinden çıktı. Yazdıkları metnin görselleri, bizzat öğrencilerimiz tarafından oluşturuldu. Metin için görsel tasarlamak, tasarlanan görselleri eserin sayfaları ile ilişkilendirmek, yazı ve görsel uyumunu yakalamak öğrencilerimiz için yorucu ve elbette keyifli bir süreçti.

“Küçük Eller Güçlü Kalemler” projesi; duygu ve düşün heybesinde biriktirdiği hisleri, düşünce kırıntılarını heybesinden çıkarıp sergilemek isteyen öğrencilerimize, bunu gerçekleştirmeleri için imkân sağlamış oldu. Projeye katılan öğrencilerimiz; yazmayı, yazdıklarını düzenlemeyi, ortaya yazılı bir ürün koymayı, azim ve kararlılık göstermeyi deneyimlemiş oldu.

“Küçük Eller Güçlü Kalemler” projesinin arka planı da epey hareketliydi. Okullarda proje yürütücüsü olarak sorumluluk üstlenen öğretmenlerimiz, yaratıcı yazarlık üzerine eğitimler aldılar. Bu projenin eğitimleri; Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Anabilim Dalı Akademisyenleri tarafından gerçekleştirildi.

Bütün paydaşlarına çeşitli katkıları sunan projeye katılım göstermiş öğrencilerimize ve onların ailelerine, projenin yürütülmesinde öğrencilerimize rehberlik eden Türkçe öğretmenlerimize, eserlere eklenecek görseller üzerinde çalışma yapan görsel sanatlar öğretmenlerimize, eserlerin elektronik kitap biçimine dönüştürülmesine rol üstlenen bilişim teknolojileri öğretmenlerimize, okulumuzda projenin sağlıklı olarak yürütülmesine imkân tanıyan okul yönetimine ve öğretmenlerimize yaratıcı yazma eğitimleri veren Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Anabilim Dalı Akademisyenlerine sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Herkesin keyifle çalıştığı başka bir eserde buluşmak dileğiyle...

İÇİNDEKİLER

İçimdeki Çocuk	1
Pişmanlık	2
Bilgisayarın İçine Düşen Çocuk	3
Baharın Gelişi	5
Bayram Ziyareti	6
Umut	8
Hayatım	11
Aslan Kral'ın Doğum Günü	12
Kalem	14
Özlem	17
Ali'nin Yeni Bisikleti	18
Farklı Doğum Günü	19
Can Dostlar	20
Gizemli Mağara	21
Anne	23
Kırmızı Yengeç	24
Gökyüzü	26
Labirent	27
Ben Tarihim	29
Gizemli Konak	30

İÇİMDEKİ ÇOCUK

Bir gül bahçesinde
Buldum kendimi,
Bugün yine..

Yağmur yağıyordu,
Üstüme tuttum bir şemsiye.
İçimdeki çocuğu büyüttüm bugün
Keyifle...

“Bırak yağsın yağmur.” dedi,
Çocuk giderken.
Karşıma çıktı yine,
Bir gece...

Balonlar aldım,
Saldım gökyüzüne.
Mutluluk verdim,
İçimdeki çocuk ile...

Nisanur KÜREKEN 5/G

PİŞMANLIK

Karabaş sıcaktan bunalmış, dışarıyı izliyordu. Bizim mahallenin köpeğidir Karabaş. Siyah tüylü, kocaman kulaklı, yeşil gözlüdür. Bir görseniz, güzelliğini... Kimse onun tatlılığına dayanamaz. Karabaş, genellikle nadiren sıkılır çünkü kendine bir oyun arkadaşı bulmayı başarır.

Bugün de o nadir günlerden biriydi. Sıkıldığı her halinden belliydi. Dışarıyı izliyordu Karabaş. “Hey Karabaş, oğlum gel buraya!” dedim. Koşa koşa hemen bacaklarıma sarıldı. Gözlerinden belliydi oyun oynamak istediği. Aslında çok işim vardı çünkü daha yazdığım tiyatro senaryolarını kırtasiyede fotokopi çektirip arkadaşlarıma vermem ve prova yapmamız gerekiyordu. Ancak onu kıramadım. “Tamam oğlum, tamam. Seninle oynayacağım ama sadece yarım saatliğine.” dedim. Beni anlamışçasına, evet dermiş gibi kafa salladı. Onunla bir sürü oyun oynadık. İlk önce kovalamaca... O beni kovaladı, ben onu...Sonra saklambaç... O saklandı ben buldum, ben saklandım o buldu. Derken, saate baktım. Olamaz! Saat çok geç olmuştu. Tam bir saat geç kalmıştım. “Eyvah!” dedim.

Koşa koşa oraya, prova yapacağımız yere, gittim. Maalesef arkadaşlarım çoktan evlerine gitmişlerdi. Karabaş da benim koşturmamı oyun zannetmiş arkamdan koşmuş, gelmişti. Karabaş’a “Ah oğlum, beni düşürdüğün duruma bak! Bugün sana ödül maması yok!” dedim. Sonra ikimiz de evimize döndük. Ben sözümü tutamamanın verdiği üzüntüyü yaşayıp kendimi arkadaşlarıma karşı mahcup hissederken Karabaş ise her şeyden habersiz, birlikte oyun oynamanın verdiği mutluluğu yaşıyordu.

BİLGİSAYARIN İÇİNE DÜŞEN ÇOCUK

Annesi, babası ve kız kardeşiyle yaşayan Yiğit adında bir çocuk vardı. Yiğit, sabahtan akşama kadar bilgisayar oyunu oynardı. Anne ve babası her seferinde Yiğit'i uyarırdı ama Yiğit, anne babasının sözlerini hiç umursamazdı. Bir gün annesi şöyle dedi:

-Oğlum, artık bilgisayar oyunu oynamayı bırak! Senin yüzünü bile göremiyoruz. Böyle devam edersen bilgisayar seni içine çekecek.

Yiğit yine umursamadı çünkü böyle bir olayın olması imkânsızdı. Annesi odadan çıktığında bilgisayar ekranı Yiğit'i içine çekmeye başladı. Önce eli sıkıştı... Yiğit, elini çekmeye çalışırken kendini bir anda bilgisayar ekranındaki oyunun içinde buldu! Ya sonsuza kadar bu oyunun içinde kalırsam, diye kara kara düşünmeye başladı. Ancak sonra bu oyunu oynadığını ve bu oyunun elli seviyeden oluştuğunu hatırladı. İlk seviye kolaydı ama diğer seviyelerde zorlanacağını çok iyi biliyordu.

Yiğit, bu oyunu önceden oynadığında sonuna kadar gelememişti. İki, üç derken onuncu hatta yirminci seviyeye geldi. Bazı seviyelerde takıldığı da oldu. Enerjisinin azaldığını ve oyunun da süreli olduğunu fark etti Yiğit. Süresi bir dakika kaldığında kırkuncu seviyeye gelmişti. Hızlıca bölümleri geçti ve oyunun son seviyesine geldi. Çıkış kapısını gördü ve hızlıca kapıdan geçerek oyundan kurtulmayı başardı. O anda annesinin sesini duydu, gözlerini açtı... Meğer her şey bir rüyadan ibaretmiş. Sadece bilgisayar oyunu oynarken yorulmuş ve bilgisayarın önünde uyuyakalmıştı.

Anne ve babasına:

-Anne, baba! Siz haklıymışsınız. Çok fazla bilgisayar oyunu oynamışım ve hiç farkına varamamışım. Sizi üzdüğüm için özür dilerim. Hatamı anladım ve çok pişmanım, dedi,

O günden sonra Yiğit, bilgisayarda daha az oyun oynadı, anne ve babasının sözünden çıkmaması gerektiğini çok iyi anladı.

Zeynep Sena GÜNGÖR 5/C
(Resimleyen : Arya ÖZBİLEN 5-C)

BAHARIN GELİŞİ

Toprak uyandı, bahar geldi.
Çiçekler açtı, kuşlar öttü.
Güneş ısıttı, rüzgar esintisi...
Baharın gelişi, mutluluk getirdi.

Yapraklar yeŐerdi, ağaçlar sevindi.
Sular coŐtu, nehirler çağladı.
Toprak bereketlendi, tarlalar yeŐillendi...
Baharın gelişi, umut getirdi.

Kuşlar Şarkılar söyledi, kelebekler uçuŐtu.
Renkler dans etti, doğa canlandı.
Gökyüzü masmavi, yıldızlar parladı.
Baharın gelişi, yeniden doęuŐ getirdi.

Talya BAHAR 7/D

BAYRAM ZİYARETİ

Ben ve ailem, İzmir'den Afyonkarahisar'a doğru yola çıktık. Önce Çapalı'ya, babamın memleketine, gittik. Dedem ve ninemin ellerini öptük, bayramını kutladık. Onlar, bize bayram harçlığı verdiler. Orada kaldığımız üç dört gün içinde Çapalı'daki akrabalarımızı ziyaret ettik, bayramlarını kutladık, ellerini öptük. Oradan ayrılıp Akgün'e, annemin memleketine, gittik. Akgün'de de akraba ziyaretleri yaptık. Onlar da bize harçlık verdiler.

Bayramın ertesi günü kuzenimin nişanı için Zonguldak'a doğru yola çıktık, sekiz saatlik bir yolculuk yapacaktık. Yolculuğumuz güzel başlamıştı. Muhabbet ederek ve şarkılar dinleyerek yolumuza devam ettik. Ankara otobanına girmiştik ki bir anda arabamıza bir şey olmaya başladı. Ben, arka koltukta otuyordum. Bir anda camın önünden bir tekerlek fırladı ve arabamızdan tuhaf sesler gelmeye başladı. Babam, arabayı kenara çekti; arabadan indik. Hepimiz çok korkmuştuk . Ön sol tekerimiz patlamış, plastik kısmı uçmuş, biz uzun bir süre jantın üzerinde gitmişiz.

Tekerimizin uçtuğunu gören bir aile yanımıza geldi. Bize güzel dileklerde bulundular ve teker değiştirmek için bize yardımcı olmaya çalıştılar ama işimiz biraz zor gözüküyordu. Elimizdeki malzeme teker değiştirmek için yeterli değildi. Hepimiz birer görev aldık: Dedem, araçtan birkaç metre uzağa giderek gelen araçları yan yola yönlendirdi; biz, annemle aracı yukarı kaldırabilmek için yol kenarından taş ve tahta topladık. Aracımız büyük olduğu için krikomuz yetersiz geliyordu. Bu işlem bir saatimizi aldı. Bir saat boyunca bize yardım için sadece iki araba durmuştu! Sonra tekerimizi değiştirip tekrar yola koyulduk, iki saat sonra Zonguldak'a ulaştık.

Zonguldak, yemyeşil ağaçların içinde çok güzel bir şehirdi. Geceyi yaylada, fındık bahçelerinin içinde, güzel bir evde geçirdik. Ertesi gün nişanımızı yaptık, güzel eğlendik. Önce Afyonkarahisar'a dedemleri bıraktık, daha sonra İzmir'e evimize geldik. Bu yaşadıklarımın çok şey öğrendim: Araçta kullandığımız malzemeleri önemsemeli, aracımıza uygun olup olmadığını kontrol etmeliyiz. Yolda kalmış ihtiyaç sahibi insanları görmezlikten gelmemeli, durup onlarla ilgilenmeli, elimizden geldiğince yardımcı olmalıyız.

Abdullah KUŞÇU 7/E

UMUT

Uzun zamandır internette dolaşırken ve televizyon izlerken birtakım iç karartıcı görüntüler görüyorum. İnsanlar, zamanımızda artık doğayı çok önemsemiyorlar; kendi ihtiyaçlarını görmek için doğaya zarar vermekten çekinmiyorlar. Tabii ki büyük şehirlerde bu konu henüz kentleşmesini tamamlayamamış bölgelere göre daha da kötü durumda.

Büyük şehirde bir apartman dairesinde oturan ve fabrikada çalışan bir insanı düşünelim. Bu kişinin günlük hayatında doğayla ilişkileri oldukça sınırlanmıştır. O, içme ve kullanma suyunu evindeki çeşmeden veya marketten temin etmekte; akarsuları gölleri ve denizi görmemektedir. Yine bu kişi yiyeceklerini marketlerden ya da pazardan almakta, ne bir ağaçla ne de bir tarlayla işi olmaktadır. Oysa kırsal yerlerde yaşayan, tarım ve hayvancılıkla geçimini sağlayan biri toprağı ekmekte , bahçesinden sebze almakta ve hayvanlarıyla kendisi ilgilenmektedir. Dolayısıyla çevreye verdiği zararı en yakından hissedecek kişi yine kendisidir.

Çevre konusunda düşünüyorum da bizden önce yaşayan insanlar , şüphesiz bizim kadar acımasız davranmamışlar çevreye. Sanayileşme başlamadan önce bir deniz ne kadar temizse bundan binlerce yıl öncesinde de aynı temizlikteydi. Dünyada çorak ve kirletilmiş topraklar yerine balta girmemiş ormanlar bulunmaktaydı. Fakat inşa ettiğimiz fabrikalardan öyle zararlı gazlar , öyle kirli sular saldık ki hem yeryüzünü bizler için yaşanamaz hale getirdik hem de bizden başka yaşayan hayvan ve bitki türlerini mahvettik. Birçok canlı türünün nesli tükendi.

Bir düşünsenize bizim bugün oynadığımız, beslediğimiz veya uzakta olsalar da belgesellerden izlediğimiz hayvanların bir kısmını bizden sonra gelen nesiller göremeyecekler; tükenen, yok olan bitki ve hayvan türlerinin suçluları arasında bizleri de gösterecekler. Evet arkadaşlar, bir ağaç sebepsiz yere kesilmiyor. Tek suçlu , o ağacı kesen kişi de değil inanın çünkü o ağaç kesilirken kâr elde etmek için kesiliyor. Biz, müşterisi olmasak veya arazi açmak, odun kereste elde etmek gibi amaçlar olmasa kim, niye kessin ağacı? Demek ki doğanın katledilmesinde bu vicdansızlığı yapanlar kadar bizler de suçluyuz.

Peki, her şey için çok mu geç kalındı yani dünyamız yine eskisi gibi yemyeşil ve masmavi olamaz mı? Elbette olabilir. Günümüzde bunun örnekleri çoktur. Çevresine karşı saygılı olan, atıklarını düzene sokan, kendi türünden başka türlere de nazik davranan ülkelerde doğa harikası diye anlatılan, insanların görmek ve belki de rahat bir nefes almak için ziyaret ettikleri yerler var.

Söyleyin bana, kim hayatını bu “doğa harikası” yerlerde geçirmek istemez ki ? Öyleyse bu güzellikleri görmek için onca zahmete katlanan , hem parasını hem zamanını harcayan insanoğlu neden kendi çevresini güzelleştirmek için hiç uğraşmaz? Neden elinin altında bulunan kaynakları amansızca harcar, bunların bir gün tükeneceğini hesap etmez? Dedemden duymuştum: Namaz için abdest alırken akan bir derenin suyu bile kullanılsa israf edilmez ihtiyacın olacak kadar su alınır. Peki bu kadar güzel öğütler varken neden hâlâ suyun kıymeti bilinmez? Günümüz bilim insanları uzayda su ararken gözümüzün önündeki suyu görememek ne kadar da acı değil mi?

Arkadaşlar, biliyorsunuz ki bu anlattıklarım yeni şeyler değil. Aksine onlarca yıllardır çevre kirliliği hakkında birçok şey söylenmekte. Yani bu sorun dedelerimizin zamanında da vardı. Belki onlar zamanında bu kadar ciddi değildi ve onların tedbirler alması şimdiki kadar gerekli görölmüyordu. Her ne olduysa sorunlar azalmadı ve aksine büyük bir hızla büyüdü. Ninelerimizin, annelerimizin bu sorunların çözölməsi için umudu şüphesiz ki biz yeni nesilleriz. Bizler artık böyle bir sorun yokmuş gibi davranmamalı, üstümüze düşen görevleri yerine getirmeliyiz.

Ben, hayvanları çok seviyorum. Bizim, her zaman evimizde beslediğimiz hayvanlarımız vardır. Ben, kendi beslediğim hayvanlar gibi diğer hayvanların da tertemiz bir dünyada yaşamalarını çok istiyorum. Bu, onların da yaşadığı dünyamızı temiz tutmakla mümkün olacaktır. Unutmayın ki umut olmadan umut edilen ele geçiremez. Herkesin içinde kendini cennette gibi hissedeceği tertemiz bir Türkiye umuduyla...

Muhammed Melih Kaya 7/B

HAYATIM

Acı dolu sözler,
Korku dolu gözler,
Toplasan hepsini
Kabuslarım eder.

Sevgi dolu sözler,
Umut veren gözler,
Toplasan hepsini
Hayallerim eder.

Sevmek için uğraşan kalpler
Yaşama tutkusu bol minikler
Toplasan hepsini
Çocukluğum eder.

Hayat iyisi ile kötüsü ile güzel
Hayatı dolu dolu yaşamak
Ne güzel...

Mehmet Poyraz ÇELİK 5-C
(Resimleyen Arya ÖZBİLEN 5-C)

ASLAN KRAL'IN DOĞUM GÜNÜ

Çok uzak bir ülkede, iki dağın arasında kalmış, uzun yemyeşil ağaçları, her çeşit bitkinin ve hayvanların dostça yaşadığı adı Şanlı olan bir orman varmış. Burada herkesçe çok sevilen ormanın kralı bir aslan yaşarmış.

Aslan herkesin bir arada olacağı, eğlenecekleri bir doğum günü yapmaya karar vermiş. Geyiği yanına çağırmış:

-Haftaya çarşamba doğum günü partisi yapacağım. Bütün hayvanları çağırır mısın?

-Hemen çağırıyorum kralım, demiş geyik.

Ertesi gün, bu haberi hızlı bir şekilde nasıl bütün ormana en kısa zamanda haber veririm, diye düşünürken karşısına kaplumbağa çıkmış ve ondan yardım istemiş.

Kaplumbağa:

-Ben sana çabukluk konusunda yardımcı olamam ama sadece akıl verebilirim, demiş.

-Peki nasıl yapmalıyım?

-Tavşandan ve kırlangıçtan yardım iste. İkisi de hızlı hayvanlar...

Bu fikir çok hoşuna gitmiş, hemen onları bulmak için yola çıkmış. Ama o gün çok dolaşıp yorulan geyik ikisini de bulamamış, yatağında uyuya kalmış. Sabah uyandığında odasının penceresinden kırlangıcın sesini duymuş ve ona seslenmiş:

-Günaydın kırlangıç kardeş, yardımına ihtiyacım var!

-Buyur, nasıl yardımcı olabilirim?

Durumu kırlangıca anlatmış. Tavşana da söylemesini istemiş. Kırlangıç hemen yola çıkmış, yukarıdan baktığında tavşanı görmüş ve yanına gidip durumu anlatmış. İki de hızlı bir şekilde gördüğü bütün hayvanları Aslan Kral'ın doğum günü partisine davet etmiş. Tüm hayvanlar, seve seve geleceklerini söylemişler. Fakat balığı da davet etmek için göle gittiklerinde balık:

-Gelmeyi çok isterdim ama suyun dışına çıkamadığım için gelemeyeceğim. Kralım beni affetsin, demiş

Bu durumu kral aslana nasıl söyleriz, diye düşünerek oradan ayrılmışlar. Günler geçmiş beklenen gün gelmiş. Herkes güzel kıyafetlerini giymiş, alanda toplanmışlar. Aslan, yüksek bir tepeye çıkıp kalabalığa doğru uzun uzun bakmış ve seslenmiş:

-Hoş geldiniz arkadaşlar! Geldiğiniz için hepimize çok teşekkür ediyorum. Beni çok mutlu ettiniz!

Hep bir ağızdan:

-Hoş bulduk! Doğum gününüz kutlu olsun kralım, demişler.

Kral dikkatli bir şekilde kalabalığa doğru bakarak üzgün bir sesle:

-Balığı göremedim. O niye gelmedi, diye sormuş.

Etrafındakiler çekinerek birbirine bakmışlar. "Krala balığın gelemediğini nasıl söylesek acaba?" diye düşünürlerken ormanın en kurnazı olan tilki, kibar bir dille durumu aslana anlatmış. Bir sessizlik olmuş... Herkes aslanın nasıl bir tepki vereceğini merak ederken aslan:

-Ben de aramıza katılmadığı için çok üzüldüm. Balık buraya gelemiyorsa biz onun yaşadığı gölün kenarına gidip partimize orada devam ederiz, demiş.

Herkes bu habere çok sevinmiş. Doğru balığın yanına, göle, gitmişler. Pasta kesilmiş, oyunlar oynanmış, hediyeler verilmiş. Aslan hediyeleri çok beğenmemiş ama pek belli de etmemeye çalışmış. Fakat en son açtığı paketten çıkan kral tacı, asa ve kırmızı pelerini görünce çok mutlu olmuş. Herkese çok teşekkür etmiş. Dans ederek, oyunlar oynayarak sabaha kadar eğlenmişler.

Arkın Ali GÜÇLÜ 7/G

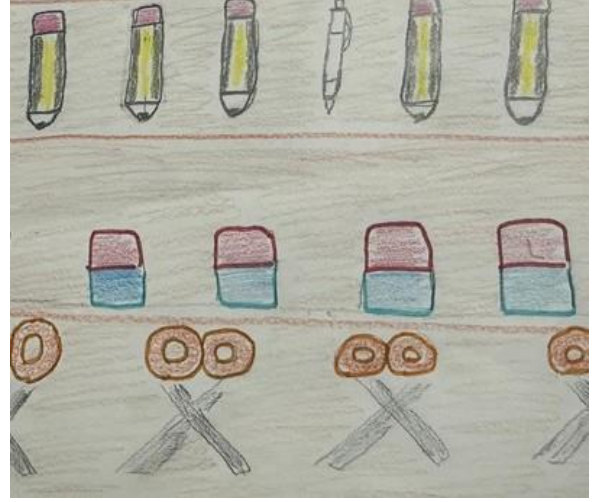
(Resimleyen : Nisanur KÜREKEN 5/G)

KALEM

Kim olduğumu, buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Sekiz on yaşlarında bir çocuk “Anne!.. Kaleme bak!” dediğinde kalem olduğumu öğrendim. Hatta uçlu kalemmişim.

Uçlu kalemlere uç takılıyormuş, uçsuz çalışmıyormuş bu kalemler. Ucum biter de çalışamam ve beni atarlar diye çok korktum. Neyse ki daha sonra uçların ayrı satıldığını öğrendim, biraz olsun rahatlamışım.

Buraya bir yıl kadar önce gelmişim. Tozlu raflarda bir yıl geçirdim, hiç kimsenin beni almak istemeyeceğini sanıp çok endişelendim fakat bir gün bir mucize oldu. Sarışın, mavi gözlü, elma yanaklı, tatlı bir kız, beni satın aldı.

Bir torbanın içinde dükkândan çıkarıldım. Kısa bir yolculuktan sonra küçük kızın evine geldik. Beni süslü bir pakete sardı. İlk başta anlam veremedim, hiçbir şeyi göremez oldum. Çok geçmeden anladım ki bu akşam yeni yıl akşamıymış. Yeni yılda insanlar birbirine hediye verirmiş.

Küçük kız; beni, annesine hediye edecekmiş. Akşam olunca tüm aile üzerinde çeşit çeşit, nefis yiyeceklerin olduğu bir masanın etrafında toplandı. Küçük kız, beni annesine uzattı. Uçlu kalem kullanmıyormuş annesi. Kızı kırılmasın diye yine de beni sevinçle aldı, masanın üzerine cama yakın bir yere koydu.

Küçük bir ailenin evindeydim artık: Küçük kız, annesi ve babası. Üç kişi için çok fazla yiyecek vardı sofrada. Çok azını yediler yemeklerin. Kalan yemeklerin hepsi çöpe gitti. Artık yemekleri sokak hayvanlarına vermeyi hiç düşünmediler ne yazık ki.

Küçük kız, beni alıp odasına gitti. Hareket edebiliyor, konuşabiliyor, koşabiliyor, gülebiliyordu insanlar. Ben de insan olmak istiyordum. Ben, bunları düşünürken küçük kız da nesli tükenen canlılar ile ilgili araştırma ödevini yapıyordu. Benimle yazdığı için bir yandan da okuyordum yazdıklarını.

Nasıl yani? Canlıların neslinin tükenme nedeni insanlar mıydı? İnsanlar bu kadar kötü müydü? Bu kadar üstün bir varlık bunu gerçekten yapar mıydı?

Kafam çok karıştı ama yine de ne pahasına olursa olsun insan olmak istiyordum.

Kız, ödevini yaparken ona yardım etmişim; mutluydum. Yardımsever olmak çok güzeldi. Kız, ödevi bitince beni tekrar annesine verdi. Ertesi gün annesi beni aldı, işyerine -üniversiteye- gitmek için yola çıktık. Orada öğretmenmiş annesi.

Yolda giderken bir çocuğun su sattığını, küçük bir çocuğunsa çöpten yemek yediğini gördüm. İnsanların bazıları har vurup harman savururken bazılarının ise bir lokma ekmeğe muhtaç olduğunu öğrendim. Ne yani, insanlar birbirine karşı bu kadar duyarsız ve umursamaz mıydı? Ben bunları düşünürken anne, beni yere düşürdü. Annenin arkasından yürüyen yirmili yaşlarda, siyah kıvrıkcık saçlı bir çocuk, beni yerden aldı ve cebine koydu. Bir kez daha şaşırmışım. İnsanlar böyle miydi? Hangi ara bir yabancıнын cebine girmişim? Genç çocukla birlikte derse girdik. Ders çıkışı sahile gitti çocuk. Bir dondurmacının sesini duydum. Çocuk, dondurma almak istediğini söyleyip elini cebine attı; parayla birlikte beni de dışarı çıkardı. Aman Allah'ım! Deniz ve kumsalın kirliliği beni çok şaşırtmıştı. Demek bu yüzden canlıların nesli tükeniyordu.

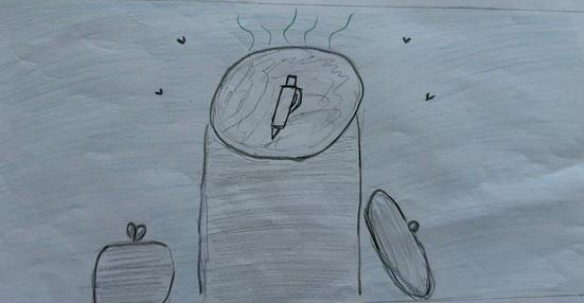

Çocuğun, evine giderken bir arazinin önünden geçtik. Her yer yemyeşildi, ağaçlar çok görkemli ve güzeldi. Kumsaldaki kirlilik nedeniyle hissettiğim üzüntüyü bir an için unuttum. Ben bu duyguları yaşarken çoktan çocuğun yaşadığı eve gelmiştik. Ertesi gün aynı arazinin önünden bir kez daha geçtik ama bir gün önce gördüğüm o muhteşem ağaçlar, yerlerinde yoktu! İnsanlar bir gecede bütün ağaçları kesmiş olabilir miydi?

İnanmak istemesem de gerçek olan buydu. Ağaçlar gitmişti. İnsanlar bu kadar kalpsiz olabilir miydi?

Ben, gördüklerim karşısında büyük bir şok daha yaşarken çocuk çoktan minibüse binmişti bile. Radyodan, trafikte yol verme tartışması yapan iki sürücünün karakolluk olduğunu duydum. Gerçekten bu kadar küçük bir şey için bile kavga çıkarmıştı insanlar. Çok şaşırılmışım.

Okula vardığımızda ders başlamak üzereydi. Beni bir an olsun elinden düşürmeyen çocuk, ucumun bittiğini fark edip bana yeni bir uç takmak istedi. İçimde kalan küçücük uç parçası nedeniyle bunu bir türlü beceremedi ve beni hiç düşünmeden çöp kovasına fırlattı.

Ona derslerinde ne kadar yardım ettiğimi düşündükçe içten içe öfkeleniyordum. Bir dakika “Öfke mi? Olamaz! Olmamalı!” Bu insanlara özgü bir duygu. Ben artık insan olmak istemiyordum.

Zeynep EKEN 5/C

(Resimleyen : Zeynep Ela ÖZYURT 5/C)

ÖZLEM

Özlemek bir ömrün ağır ağır eriyişi,
Bu özlem anılarımın birer birer nefes alıp verişİ,
Üstüme çöken anlamsız özlem,
Ve daha niceleri gibi özlem...

Ansızın çarpar bir şey...
Sen özlem nedir bilir misin ki?
Ben sana anlatayım ,
Ya da sen anla istersen,
Kalbinin çırpınışından.

Görkem ALTINOVA 7/D

ALİ'NİN YENİ BİSİKLETİ

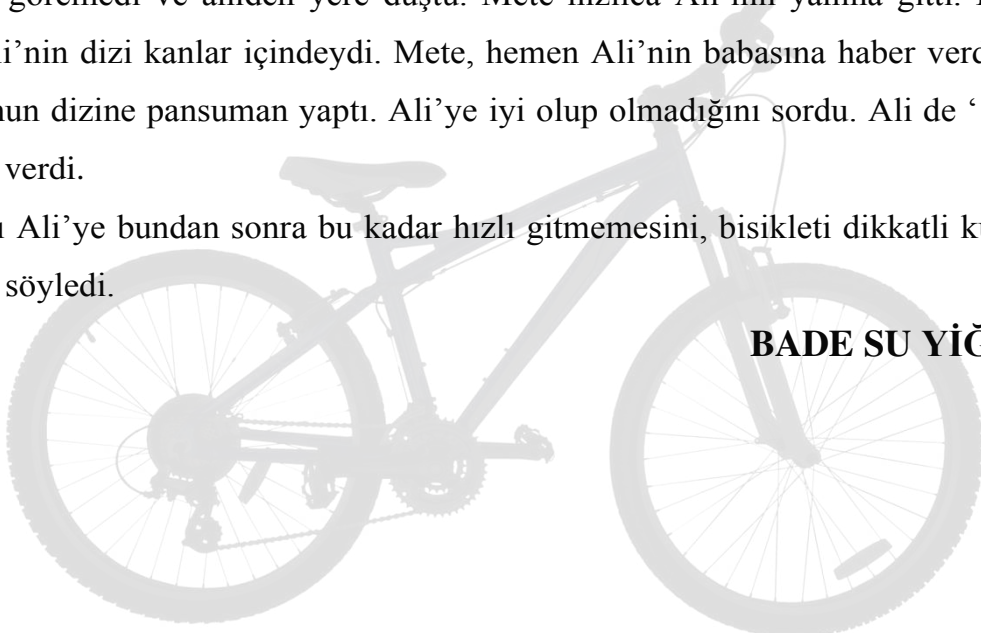
Okulların tatile girmesine çok az kalmıştı. Ali çok heyecanlıydı. Karne günü babası Ali'ye bir hediye alacağını söylemişti. Ali de bu hediyeyi çok merak ediyordu.

Karne günü gelmişti. Ali heyecanla okula gidip karnesini aldı. Eve geldi ve annesine karnesini gösterdi. Karnesi pek iyiydi. Ali odasına giderken babasının ona ne hediye aldığını düşünüyordu. Heyecandan uyuyakalmıştı. Akşam oldu, babası eve geldi. Babası Ali'yi uyandırmak için Ali'nin odasına girdi. Ali uyanır uyanmaz karnesini göstermek için birden yerinden sıçrayıverdi. Babası yemekten sonra görebileceğini söyledi.

Akşam yemeğini yemek için mutfağa gittiler. Ali çok heyecanlıydı. Yemekte bile hediyesinin ne olduğunu sorup duruyordu. Yemeği bitirmişlerdi. Ali heyecanla karnesini alıp babasının yanına gitti. Karnesini babasına gösterdi. Hediyesini artık görmek istediğini söyledi. Babası Ali'yi garaja götürdü. Ali garaja geldiğine şaşırılmıştı. Babası kenarda duran büyük hediye paketini açtı. Bir de ne görsün ? Çok istediği mavi renkli bisiklet! Hemen koşarak babasına sarıldı. Babasına bisikletini hemen şimdi sürmek istediğini söyledi. Babası akşam olduğu için yarın sürebileceğini söyledi. Ali, birazcık üzülmüştü ama bisiklete baktıkça üzüntüsü geçiyordu.

Ertesi gün Ali, kahvaltısını yapıp arkadaşı Mete'yle dışarı çıktı. Garajdan bisikletini çıkardı. Mete'yle sokakta bisiklet süreceklardı. Ali yarış yapmak istediğini söyledi. Mete bunu olumlu karşılamamıştı çünkü düşüp yaralanabilirlerdi. Ali çok ısrar ettiği için Mete de en sonunda kabul etmek zorunda kaldı. Başladılar yarışmaya. Ali çok hızlı gidiyordu. Mete, onun için endişelenmeye başlamıştı. Mete , Ali'ye “Yavaş sür düşeceksin!” dese de Ali çok hızlı gittiği için onu duymuyordu. Birden karşısına büyük bir taş çıktı. Çok hızlı gittiği için göremedi ve aniden yere düştü. Mete hızlıca Ali'nin yanına gitti. Bir de ne görsün? Ali'nin dizini kanlar içindeydi. Mete, hemen Ali'nin babasına haber verdi. Babası gelip oğlunun dizine pansuman yaptı. Ali'ye iyi olup olmadığını sordu. Ali de “İyiyim.” diye cevap verdi.

Babası Ali'ye bundan sonra bu kadar hızlı gitmemesini, bisikleti dikkatli kullanması gerektiğini söyledi.

BADE SU YİĞİT 7/E

FARKLI DOĞUM GÜNÜ

Merhaba, ben küçük bir ormanda yaşayan neşesiz ve düşünceli Sanya. Boz ayı türündenedim. 2012 yılında Afrika'nın bir ormanında doğdum. Annem (Asil) bana hamile iken yanlış ilaçlar kullanmış. Bu sebeple diğer boz ayılardan farklı olarak sarı renkte doğmuşum. Bugün de 12. yaşıma gireceğim. Ha bir de benim abim (Minço) ve ablam (Kisyo) onlar tabi ki normal renkte boz ayılar.

Babam (Zanye) ben doğduktan 2 yıl sonra kaplanlara yem olmuş, annemin söylediğine göre. Doğum gününe dört kişi katılacak. Annem, abim, ablam ve ben. Diğer ayılardan farklı olduğum için hiç arkadaşım yok. Annem pasta yapmıştı onu üfledim, hediyeleşmeye geçtik.

Annem toka, abim defter, ablam da elbise almış. Biraz da olsa mutlu oldum. Daha sonra kapı çaldı. Kapıyı açtığımda karşımda koca bir ayı vardı. "Merhaba beyfendi, kimsiniz acaba?" Adam cevap vermeden yüzüme bakıyordu.

Annem merakla kapıya geldi. Çok şaşırıp adama sarıldı sonra abim ile ablam da geldi. Onlar da aynı tepkiyi verip sarıldılar. Adamı içeriye aldılar. Adam yüzüme bakıp "Ben senin babanım." dedi. Duygularım çok çabuk değişiyordu. Önce güldüm sonra da ağlamaya başladım.

Babamla çabuk kaynaştık. "Kapının önünde hediyelerin var, git bak." dedi. Koşarak gittiğimde benim gibi bir sürü sarı ayılar gördüm. Hepsini bir anda "Doğum günün kutlu olsun Sanya!" dedi. Demek ki tek sarı olan ben değilmişim. Herkesin elinde hediyesi ve anne babaları da vardı. Benim gibi yedi ayı vardı. Çok mutlu olmuşum. Hepsini içeriye aldım. Anne babalarımız da kaynaşmıştı.

Babam burada değilken mutsuz olduğumu öğrenmiş ve Afrika'nın diğer ormanlarına gidip benim gibi ayılar bulmuş. Beni mutlu etmek istemiş. Bu en güzel doğum günüm olmuştu. Bugünden itibaren çok şanslı olduğumu düşünmeye başladım. Arkamda beni düşünen bir ailem vardı. Farklılıklarına rağmen beni çok seven bir aile.

Sema Nur DEMİR 7/G
(Resimleyen Ecrin Canan ATAMAN 6/B)

CAN DOSTLAR

Üç dost buldum ,
Yalnızlığın tam ortasında .
Kazıdım isimlerini kalbime,
Bir daha onları unutmamak üzere...

Dördümüz bir olduk,
Kurduk dostluğumuzu .
Selin, Ayşegül, Irmak, Meryem
Candık, can olduk birbirimize.
Hep birlikte ve kardeşçe...

Haydi gelin hep birlikte,
Verelim el ele.
Kardeşliğe giden yolda
Dördümüz hep birlikte ...

Meryem HIZLI 5/C

GİZEMLİ MAĞARA

“Karanlık, en derin sırları kendinde saklar. Yedi arkadaş karanlıkta yürüyordu. Işık, taşıdıkları eşyalarda değil onların cesur ve dürüst yüreklerindeydi.”

Sonunda mağaranın girişine ulaştığımızda artık el fenerlerini açmamız gerektiğini söyledim. Bir anda açılan fenerler karanlığın içinde bir kor gibi yükselerek bize yolumuzu gösterdi. “Bunu yapmak istediğimizden emin miyiz?”

Esal’ın sesi korku dolu geliyordu. Buraya gelmek için fikri ortaya atan oydu fakat şimdi annesi ve babasını kandırmanın vicdan azabını çekiyordu.

“Bir şey olmayacak.” diyen Aslı’nın sesi güven dolu geliyordu.

Çocuklar çoğu şeyden korkar, cümlesi bizi tanımlamıyordu çünkü biz tanıdığım herkesten daha cesurduk. Biz aydınlıkta büyümüş fakat kalplerimizi karanlığa alıştırmış çocuklardık, dünya keyfince yakıp yıkamazdı bizi.

Mağaraya ilk adımı attım, arkadaşlarım da peşimden. Duvarlara dikkat ediyorduk. Bir süre yürüdükten sonra duvarda çeşitli lekeler gördük. Çeşitli boya lekelerin yanında bir hilal ve hilalin ortasında uzun bir çizgi vardı. Korktukları için devam etmek istemeyen takımı motive eden yine ben ve Aslı’ydık.

Birkaç adım atmıştık ki karşımıza kocaman bir ip merdiven çıktı. Altında lavlar vardı. Birbirimizin belini tutarak ilerlemeye başladık. Bir anda merdiven ters dönüyor gibi olunca herkes kenarlara yapıştı.

Merdivenden kurtulduğumuzda bu sefer önümüzde dik bir yokuş vardı. Birbirimizin bileklerini tuttuk ve yavaşça aşağı inmeye başladık. Bir anda Sevilay tökezleyince herkes yere düştü ,hemen kalktık. Artık yüzümüzde ve bacaklarımızda büyük yaralar vardı. İndiğimizde ileride bir kıpırtı olduğunu fark ettim.

O yöne doğru gittiğimizde bayılmış bir kadın gördük. Elinde “Ra’nın kayığı güneşe gider.” yazılı bir kağıt duruyordu. Kağıdı cebimize attık ve yola devam ettik. Karşımıza 3 kapı çıktı. Birbirimize bakmaya başladık. O sırada Sena bir öneri sundu:

-Anahtar deliklerinden bakalım mı?

Hepimize mantıklı geldiği için kapıların anahtar deliklerinden eğilip bakmaya başladık. Kapıların ardında hiçbir şey yazmıyordu. Biz de ikinci plana geçtik. Dağılıp ortalığı aramaya başladık. Bir kayayı kaldırdığımda altında bazı rakamlar vardı.

“12-14-12-17-3-12-14-1-20-11”

Bir süre konuştuk ve sonunda alfabeyle göre olduğuna karar verdik. Çevirdiğimizde ikinci kapı yazıyordu. 2. kapıyı açtık ve içeri girdik.

“Kapıyı öylece açabiliyor muyduk?” dedi Pelda hayret içinde.

Girdiğimiz odada hiçbir şey yoktu. Büyük bir pencere olmasına rağmen sadece tek bir döşeme tahtasını aydınlatıyordu. Tek bir döşeme tahtasını, ne? Koşarak döşemenin yanına geldim. Arkadaşlarım bir an bana baksalar da durumu hemen anladılar ve koşarak yanıma geldiler. Beraber döşemeyi kaldırarak açtık.

“Ra’nın kayığı ışığa gider ha?” dedi Sena gülümseyerek.

Döşemenin altında sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir merdiven vardı. Başa gelen çekilir, diyerek aşağı inmeye başladık. En sonunda merdivenden aşağı indiğimizde gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı. Her yerde altınlar, değerli taşlar ve hazine sandıkları vardı.

Duvarda ise tek bir yazı yazıyordu: “CESARET ÖDÜLENDİRİLİR.”

Açelya Ada UYSAL 7/F

ANNE

**Anne dersin ki: Oğlum nerede?
Sonra anlarsın sonunda buluşacağın yerde
Oğlun gitti diye bitti zannetme.
Oradan daha iyi yerler var anne.**

**Güzel şeylere ulaşmak için
Hep mutlu olmak gerekmez.
Hani derler ya
Her hayırda bir şer
Her şerde bir hayır vardır.**

**Anne olmadı diye üzülme.
Belki de Allah seni korudu.
Anne hayatı doğru okumayı öğren.
Geri hiç gelmeyecek oğlun.**

**İbrahim Şemsettin Altay 6/C
(Resimleyen : Ecrin Mina TOMURCAK 6/C)**

KIRMIZI YENGEÇ

Yumuşacık kumları olan upuzun bir sahil varmış. Bu sahilde, Pou adında bir yengeç varmış. Pou bazen sahilde gezinir bazen de denizde yüzermiş. Bir gün Pou yine denizde yüzerken su alçalıp yükselmeye başlamış. Pou, kayak gibi suyun üstünde önce yükseliyor sonra da "şapp!" diye suya geri batıyormuş.

- Bu da ne, demiş kendi kendine. Önce koridor gibi bir yerden geçmiş. Sonra sular onu sürükleyip bir yere atıvermiş. Pou, kendine gelince korkuyla etrafına bakınmış. Bulunduğu ortamda her şey varmış: birkaç tane pet şişe, küçük bir tahta parçası, sararmış yapraklar...

- Burası ne kadar karanlık, ben neredeyim acaba, demiş Pou. Nerede olduğunu anlamak için yüzmeye başlamış. Yüze yüze epeyce ilerlemiş ve daha geniş bir yere varmış. Orada karşısına bir ahtapot çıkmış. Pou:

- Nerede olduğumuzu biliyor musunuz, diye sormuş. Ahtapot Bey:

- Bunu da bilemeyecek ne var çok eskiden batmış bir gemideyiz, demiş. Pou şaşkın şaşkın:

- Ama batmış bir gemi bu kadar hareket etmez ki! Emin misiniz, demiş. Ahtapot Bey:

- Ne demek emin miyim, bu nasıl bir soru? Baksana şu tahta parçalarına... Tabi ki batmış bir gemideyiz. Pou, ahtapotun yanından ayrılıp bir süre tünel gibi bir yerden ilerlemiş bir de bakmış ki denizati ona doğru yüzüyor. Hemen yanına gitmiş. Pou:

- Merhaba denizatı! Sanırım ben kayboldum . Burası neresi acaba, demiş. Denizatı bilmiş bir tavırla:

- Tabi ki biliyorum! Burası bir yarış pisti, diye cevap vermiş. Pou, şaşkın şaşkın bakmış denizatına:

- Yarış pisti mi? Bu gerçekten çok komik... Burası yarış pistine hiç benzemiyor ki , diye söylenmiş. Denizatı ise sinirlenip Pou'nun yanından uzaklaşmış. Pou yoluna devam etmiş. Bu sefer karşısına büyük bir mavi yengeç çıkmış.

-Sizi gördüğüme çok sevindim Yengeç Hanım! Burası neresi acaba, biliyor musunuz, diye sormuş Pou. Yengeç Hanım:

-Bilmez olur muyum hiç? Bak, burası denizin bittiği yer. Şu duvarı görüyor musun? Ben birazdan bu duvarı delip karşı tarafa geçeceğim. Sen de benimle gelebilirsin istesen, demiş. Pou'nun kıskaçları şaşkınlıktan açık kalmış. Pou : “ Nasıl yani, denizin sonu mu?” derken bir sallantı olmuş sonra tuhaf bir ses duymuşlar. Aniden her şey birbirine girmiş. Büyük bir kapı açılmış. Her taraf aydınlanmış. Pou: “ Işığın geldiği yöne doğru gidelim! Haydi, acele et!” diye seslenmiş Yengeç Hanım'a. İlerleyip şelale gibi bir yerden denize düşüvermişler. Pou sevinçle: “ İşte yine denizdeyiz! Kurtulduk !..” diye bağırılmış.

-Yengeç Hanım, şaşkın şaşkın karşısındaki büyük ve gri adaya bakıyormuş.

-Şuraya bak hiç gri ada görmemiştim, demiş Yengeç Hanım.

-Aaa! O bir ada değil, balina! Biz onun karnındaymışız demek ki , diye bağırılmış Pou,

Etrafa bakınca denizatı ve ahtapotu da görmüşler. Pou , hemen onların yanına gitmiş.

- Gördünüz mü? Bir balinanın karnındaymışız oysaki hepimiz farklı şeyler söylemiştiniz. Umarım bundan sonra bilip bilmeden konuşmazsınız.

Çağl BAYRAM 7/E

(Resimleyen : Onur AŞKIN 5/A)

GÖKYÜZÜ

Mavinin en güzel tonu
Bulutların tatlı gezişleri
Derinliklerinde sakladığı
Yağmur tanecikleri

Uçsuz bucaksız
Denize yansıması
Uçurtmalara ev sahibi
Rengarenk şölen gösterisi

Gece karanlığında,
Ay'ın ışıltısı
Mavi beyaz renk cümbüşü
Gökyüzü...

Erol Poyraz GÜRCAN 7/G
(Resimleyen: Onur AŞKIN 5/A)

LABİRENT

Uyandığında olduğum yeri bilmek bile istemezsiniz. Kapkaranlık, dumanlı, uzun duvarlar arasındaydım. İlerledikçe ilerliyordum, sanki bu yolun bir sonu yoktu. Neyse ki şu anda hava biraz aydınlandı ve sanırım nerede olduğumu buldum. Evet, bir labirentteyim! Çok mutluyum şu an sormayın. Var ya şu an öyle pozitif bir ben var ki... Talihime de yanmıyorum, burada neden olduğumu hiç merak etmiyorum. Oturduğum yerden kalkıp öylesine ilerlemeye başladığımda ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Önüme çıkan taşa takılıp düştüğümde bir an çok sinirlendim. Burası beni kızdırıyordu. Önüme çıkan yerden döndüğümde tam çıkışı bulmuştum ki birden havadan gelen dev bir kuş beni tutup havalandırdı. "Ayy! Bırak beni!" Tişörtüm her an yırtılabilir. Yazık olur tişörte, tişörtüm çok pahalıydı... Neyse ki tişört yırtıldı ve beni yere bıraktı.

Tanrım uyandığım yerdeyim! "İnanamıyorum! Kimin için çalışıyorsun ha? Tek işin beni kaçığında yakalayıp geri bırakmak mı? Yazık sana!" Bu dev kuş beni takmayınca daha çok sinirlendim. "Sana diyorum ejder misin nesen?" diye bağırdım yukarıya. Ay, Tanrı'm çok acıktım! "Bir de bana yemek ver yoksa seni patronuna şikayet edeceğim..." Ben cümlemi tamamlayamadan başıma düşen poşetle ufak çaplı bir şok geçirdim. Kral yemeği maşallah! Makarna! Neyse...En azından karnım doycak. Makarnanın poşetini açıp yemeye başladığımda başıma sert bir poşet daha düştü. "Hey, acıdı!" diye bağırdım göğe. Sinirle yerdeki poşeti açtım ve içinden bir lamba çıktı. "Oooo!" dedim. "Şimdi ben seni ovuşturacağım, lambanın cini falan mı çıkacak yoksa?" dedim lambaya. Elime alıp ovuşturduğumda korktuğum gibi içinden mor dumanlar yükselmeye başladı. Sonunda ortaya morumsu bir yaratık çıktığında korktuğumu belli etmemeye çalıştım. "Evet dileğimi söylüyorum bu labirentten çık..." diye söze başlamıştım ki kalın bir ses beni böldü." Ben Threequest. Üç bilmece sorarım. Bilirsen dileğini gerçekleştirim, bilemezsen giderim."

Tüh şansına ya! Beleş iş yapıyormuş bu cinler. "Tamam sor Three bir şey." Cin kalın sesiyle bir kez daha konuştu. "Canı yok kanı yok beş parmağı var eti yok." "Ha?" diye bir ses çıktı ağzımdan. "Abi kolay sor ne olur, bu ne ya!" diye isyan ettim bilmeceye. "Canı yok kanı yok..." diye mırıldandım."Eeeh! Bu ne? O an aklıma gelen fikirle hemen atıldım. "Eldiven!" Cin başını salladı. "Doğru. Oh!" "Sarı mendili yeşil suya sokarsan ne olur?" Sorusunu yönelttiğinde sorunun kolaylığına güldüm. "Yeşil olur tabii ki bu da bilmece mi?" "Hayır." diyen sesini duyduğumda yüzüm düştü. Fazla kibir zarar arkadaş! "O halde ıslanır mı?" dedim cine.

"Evet." diyen sesini duyduğumda canıma minnetti. Allı pullu küpe iki kanatlı meyve, dedi bu sefer de. Hiçbir şey anlamadım. Dur dur! Aradığımız şey bir meyve. İkili ve küpe gibi.. Buldum! Zor gibi görünen meğer her zaman gerçekten zor olmuyormuş. Tek gereken dikkatli okumak ve düşünmek. Kiraz, dedim. Doğru, dedi cin. O halde şimdi dileğini söyle, diye ekledi. Güldüm... “ Bana tüm dileklerimi gerçekleştirebileceğim bir değnek ver.” deyince cin karşımda şok olurken ben de sigma gibi başımın üstündeki güneş gözlüğünü indirdim. Cin şoke bir şekilde bana değneği uzattı. Size bir tavsiye: Önünüze böyle fırsatlar çıktığında değerlendirmeyi bilin ve daima uyanık olun.

Sağ ol, diye çekip aldım elinden değneği ve havaya kaldırdım . Tek bir şey diledim: Beni evime götürsün.

Birden gözlerimi yatağımda açtım. Ne yani, rüya mıydı hepsi? Kahkaha attım. Rüyam pek güzeldi. Masallardan öğrendiğim tüm hayalleri gerçekleştiren cin, canlı mı canlı karşımdaydı rüyada da olsa. Ne güzel şey hayal kurmak, hayalleri gerçek gibi yaşamak.. Cine falan da gerek yok. Kurun hayalinizi, hissedin, yaşayın hayallerinizi doyasıya. İşte o hayalleriniz gerçekleşir belki hem de hiç ummadığınız anda ..

Aylin Simirna TURAN 7/H

BEN TARİHİM

Beni yaşayan da bilir okuyan da bilir.

Beni okumak demek ,

Beni iliklerinde yaşamak demek.

İnsanlık mücadelesini öğren,

Oku ve gör tarihin gerçek yüzünü.

O insanlar olmasaydı sen hiç yoktun.

Özgürlük ne demek bilmezdin.

Tarihini bilmeyen insan,

Benliğinden yoksundur.

Ey yüce insanlık! Sen tarih yazıyorsun,

Ben tarihin tekrarıyım.

Muzaffer ŞAŞAL 7/D

GİZEMLİ KONAK

Ilık bir mart günü, akşamüstü saatlerinde dar sokağımızda üç kardeş voleybol oynuyorduk. Sırılısıklam terliydik, o sırada Selin yerdeki yarısı bitmiş su şişesini alıp beni ıslattı. Bu olaya çok sinirlenip yerde içinde az da olsa su kalan şişeyi tam elime almışken bir anda mahalleyi inleyen bir sesle bağırان ve bizi yemeğe çağırان annemizin sesi ile irkildim . Elimdeki su şişesini bıraktım. Selin şanslıydı ama şimdilik.

Hızlıca merdivenleri çıkıp eve vardık. Evde yemeğimizi yedikten hemen sonra bir sinema filmini ailecek izlemeye koyulduk. Ben hariç herkes filmi izlemişti çünkü filmin daha başında uykuya dalmıştım. Filmin bitiminde çaylarımızı içip kurabiyelerimizi yiyip sohbet etmek için balkona çıktık. Balkona çıkarken yüzüme gelen ılık ve soğuk arası hava beni bir anlık da olsa serinletmişti. Annem ve kardeşim Selin, çayları ve kurabiyeleri koymak için mutfağa gitti. Babam da içerde spor kanalı izliyordu. Ben de kardeşim Çağlar ile sohbet ediyordum. Çağlar'ın canı epey sıkılmıştı ve içerden biricik kuşumuz Limon'u almaya gitti. Ben de iki gün sonraki futbol turnuvasıyla ilgili birkaç plan yaptığım sırada, kardeşim Çağlar, kuşumuz Limon ile geldi. Çağlar, kuşun kafesini üstü çiçekli, beyaz örtülü masamızın üzerine koydu. Limon'u çok seviyorduk, çok tatlı bir kuştı. İlerleyen vakitlerde Limon'u elime alıp bir güzel mavi küçük yanaklarından kaşımaya ve onu sevmeye başladım. O sırada Çağlar da kuşu sevmek istediğini söyledi. Ben de onu kırmamak için Limon'u, Çağlar'ın avucunun içine koyuverdim. Tabii ki de kuşu elinden salmamak şartı ile vereceğimi söyledim. Çağlar kuşu sevdiği sırada kardeşim Selin ellerinde iki tabak kurabiye ile balkona çıktığı sırada, Çağlar irkildiği için bir anlık korku ve şaşkınlık içinde elindeki kuşu salıverdi. Bir anda üçümüzün gözü de karanlıkta ve gökyüzünde uçan sarı ve yeşil renklerdeki kuşumuzdaydı. O an hepimizin yüreği ağzında bu anı izliyorduk.

Gözümüz karşımızdaki eski püskü ,koyu renkli ahşap konaktaydı. Bu konağın anlatılan çok ilginç efsaneleri vardı. Ama biz inanmıyorduk tabii ki. Limon gözden bir anda kayboldu. Haliyle çok üzgündük ve şimdi gözden de kaçırmıştık ama annemize ve babamıza asla bunu söylemeyecektik. Yani elimizden geldiğince bu durumu onlara hissettirmemeye çalışacaktık. Annemse sıcak çay getirmişti. Annemi görür görmez boş kafesi hemen masanın altına koydum. Babam da yanımıza geldi. Çaylarımızı içip kurabiyeleri de bitirdik. Şimdi sıra uykudaydı. Tüm kardeşlerim uyumuştu ama benim aklım hala Limon'daydı. Ya öldüyse ya başka bir yere gittiyse... Kendi kendime konuştuğum sırada uyuvermişim. Sabah uyandığında gözüm pencerenin yanındaki Çağlar ve Selin'deydi . Kendi aralarında bir şeyler fısıldıyorlardı. Hemen ben de yanlarına gittim. Ne!.. Görmez olaydım, Limon eski püskü olan konağın ikinci katındaki penceresindeydi. Hemen oraya gitmeliydik. Geç kalırsak kuşumuz Limon için hiç iyi şeyler olmayabilirdi.

Çağlar'a saate bakmasını söyledim. Çağlar'ın söylediğine göre saat sabah ondu. Kahvaltıya kadar beklememiz gerekecekti çünkü annemiz ya da babamız bu işi anlayabilirdi. Kahvaltımızı yaptık .Hemen hızlıca aşağı inmemizin bahanesi ise voleybol oynamaktı. Aşağı indiğimizde kuşumuz Limon hala oradaydı ve onu görünce biz koşarak konağın bahçesine girdik. Bu konakta hayaletler gibi ürkütücü olaylar dönüyordu. Ama bunu düşünmek yerine parmaklarımızın ucunda yavaş yavaş içeriye girdik. En son Selin de geldi ve hepimiz içerideydik. Karşımızdaki merdivene doğru yürümeye başladık. Dışardaki güneşli havayla uzaktan yakından alakası olmayan havasız ve ürkütücü bir yerdeydik. Tam merdivenin dibine gelmiş iken bir anda uğultulu bir rüzgar sesi ile irkildik.

Arkamıza baktığımızda tahta kapının kilitleriyle tahtanın içine girmiş olduğunu fark ettik. Yani kapanan kapı yüzünden burada hapsoldüğümüzü anladık. Sadece bir kuşu almak için geldiğimiz konakta yaşadığımız şeylere bakın. Bu olaylar gerçekleşirken Çağlar'ın sesini duyup hemen yanına gittik. Çağlar yerden aldığı uzun ve büyük taşı gösterdi. Aklımızdan çekiç veya balta gibi bir şey bulmak geçiyordu ama ne tahtamız ne de ikisini birbirine tutturacak bir nesnemiz vardı.

Aklıma pencereden çıkma fikri geldi ama bu evde ilk kattaki pencerelerin hepsi tahta ve tuğla ile sonradan kapatılmıştı ,kırılması da imkansızdı. Aklıma üst katta pencereler geldi. Hemen Çağlar ve ben merdivenden hızlıca çıktık , tam 2. kata gelmemize son bir basamak kala birden Çağlar'ın bastığı eski ve ahşap merdiven basamağı çöktü. Çağlar yere düştü ama neyse ki çok yüksekten düşmemişti. Çağlar'ın bacağı yaralanmıştı. Onun bacağı Selin'in yerden bulduğu bir bez parçası ile kapattım. Şimdi çok zor durumdaydık. Ne dışarı çıkabiliyorduk ne de üst kata... Alt katta kalakalmıştık. zaman algımız yok olmuştu. En son baktığımızda saat ondu ama şimdi kaçtı kim bilir? Duvarda saat vardı ama bu saat bozulmuş gibiydi. Yakından baktığımda bu saatin bir guguklu saat olduğunu daha net anladım. O saatte küçük, kırmızı bir kol vardı. O kola doğru elimdeki bilekliğimi fırlattım. Birinci denemede olmadı, ikinci denemede de üçüncü denemede de maalesef yani başarısızdım.

Çağlar yerden aldığı bilekliğimi fırlattı. Ve ilk denemede başarılı olmuştu ki onu tebrik edemedim bir anda sudan çıkmış balığa döndük .Karşımızdaki yıkık dökük ve eski püskü olan kitaplık sağa doğru gıcırdayarak kaydı ve karşımıza yepyeni bir oda açıldı. Bu oda konaktaki diğer odalara göre çok daha temizdi ama bomboştu. Odanın içine girdik ve soldaki minik merdiveni sonradan fark ettik. Bu merdivenden aşağı indik. Burası tam bir hayatta kalma yeri gibiydi. Çoğunun tarihi geçmiş bol bol erzak, su ve dört tane de yatak vardı. Saat kaçtı bilmiyorum ama uykumuz geldiği kesindi. Çağlar ve ben köşede kestirdik ama Selin'in dediğine göre epey uyumuşuz. Kalktığımızda Selin'in uykusunun geldiğini anladık. Kalkar kalkmaz çok susamıştım sonra ise biraz ilerideki siyah sandıktan su aldım ve suyu içtiğimde kalan suyu Selin'e doğru fırlattım. Böylece Selin ıslanmıştı ve intikam alınmıştı.

Bu küçük depo gibi yerde dinlenip ve bir şeyler atıştırıp su içtikten sonra çıktık ve odaya geldik. Çağlar bu süreçte bacağındaki yara yüzünden sıkıntı çekiyordu. Bu sırada yerde bir tahta fark ettim. Bunu almak için ilerlediğim sırada yerdeki taşa ayağımı çarpıp yere düştüm, aynı zamanda duvara çarpmıştım. Gördüğümüz karşısında yine şaşkındık çünkü çarptığının bir duvar olmadığını kolayca fark ettik. Bu duvar kağıdı ile kaplanmış yine sonradan yapılmış alçı gibi bir şeydi. Sadece bir merdiven için bunun yapılması çok gereksizdi. Merdivenden Selin ve ben yukarıya doğru daracık yerden çıktık , yalvarmamıza rağmen Çağlar gelemeyeceğini tekrar tekrar söylüyordu.

Yola Selin ve ben devam etmek zorundaydık ama çıktığımız yer daha da farklıydı. Her yanı çelikle çevrilmiş bir yerdi. Amacı neydi bilmiyoruz ama kilitli kasaların bulunduğu sadece çelikle çevrili bir odaydı. Buradan çıkmamız gerekiyordu ki yerdeki minik kapıyı fark ettim. Hemen onu açmalıydık ama nasıl?

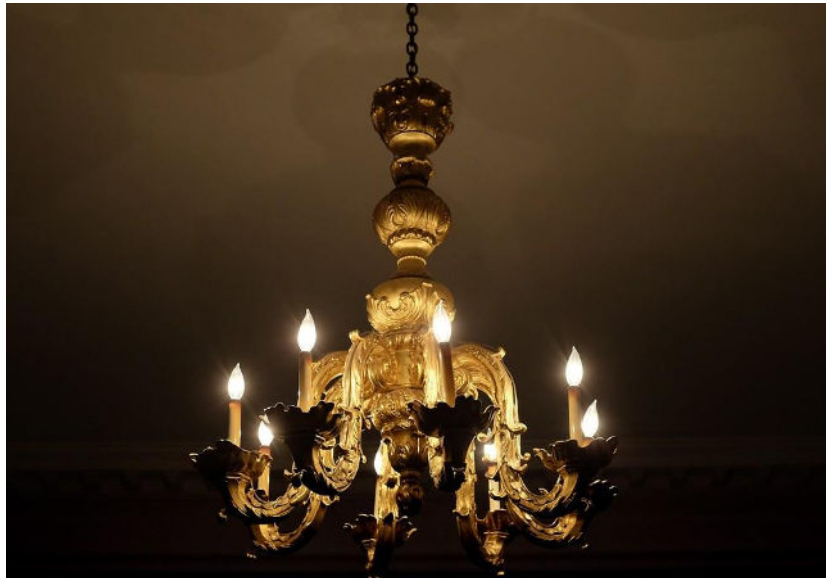

Kapıda üç tane anahtar deliği vardı. Evet tam tamına üç tane... Biz de ilk başta çok şaşırдық ama zamanla alışıyoruz bu duruma. Matematikte bir efsane olan kız kardeşim Selin, sayılarla kendi başına bir köşede işlem yapıyordu .Ben de diğer köşede ne yapacağımızı düşünüyordum. Biz buraya gelirken normal üç katlı bir konak olarak düşünmüştük ama karşılaştığımız tuzaklar, esrarengiz odalar ve başımıza gelenler bu ev hakkındaki fikirlerimizi değiştirdi. Ben bunları düşündüğüm sırada birden Selin bana seslendi ve ben bu düşünceleri sonlandırıp Selin'in yanına gittim. Selin kasayı açmıştı. Ama bir sorunumuz vardı. Kasanın içinde onlarca küçük anahtar bir aradaydı. Selin, emin adımlarla anahtarları alıp karşıda yerde duran küçük kasayı açmayı denemeye başladı. Denediği son anahtarla kasa açılmıştı. Kasanın içinden bir kasa daha çıkmıştı .Bu kasayı nasıl açacağımızı bilmiyorduk. Tam bu sırada aşağıdan Çağlar bize seslendi ve ben de Selin'in yukarıda kalmasını söyleyerek aşağı indim.

Çağlar'ın elinde bir tahta olduğunu fark ettim. Çağlar : “ Bu sopa ile taşı birleştirerek bir balta ya da çekiç gibi bir şey yapabiliriz.” dedi. Onun elindeki sopayı alıp incelediğimde üstünde yazan birkaç sembolü gördüm. Bu semboller yukarıdaki kasanın şifresi olabilirdi. Bu fikir aklıma gelir gelmez hemen son sürat yukarı çıktım. Köşede uykuya dalan Selin'in yanındaki kasayı aldım ve sopaya benzeyen nesnenin üzerindeki sembolleri kasanın kilidine birer birer geçirdim ve kasayı açtım. Yine hızlıca kasanın içindeki üç anahtarı alıp kapıya doğru emin adımlarla yürüdüm.

Kapıdaki tüm anahtar deliklerine anahtarları taktığımda gerçekten ilk denemede hepsi oturmuş, kapının kilidi açılmıştı. Kapıyı az bir kuvvet uygulayarak açtım, yine şaşkındım ve mutluydum çünkü bu oda 3. kattaydı yani kuşumuz Limon'un bulunduğu katın üstündeki kattı. Hemen Selin'i uyandırdım ve kattaki tüm odaları birer birer gezdik. Sonunda dışarıdan ışık gelen bir odaya girdik, pencereyi görünce koşarak cama yaklaştım . Dışarı baktığımda çok yüksekte olduğumuzu fark ettim. Tüm gücümle vursam da camı kırmayı başaramamıştım. Aklıma yine bir fikir geldi : Tavanda asılı duran halatlı avizenin halatları bana lazımdı çünkü topladığım malzemeleri birleştirip bir çekiç yapmalıydım.

Selin'e seslendiğim sırada Selin benden önce davranıp taşı fırlattı ve avizeyi yere düşürmeyi başardı .Ben de üstüme düşen görevi yapıp hemen avizedeki halatı söktüm. Ama bu işlemi yaparken elimde cam parçası batmıştı ve elimi fazlaca kanatmaya yetmişti .Kanayan elimi umursamadan elimdeki camı çıkarıp işleme devam ettim, halatı başarıyla avizeden ayırdım.

Hemen yerdeki taşı aldım ve ilerideki odada bulunan sopayı da. Bunları zor da olsa birleştirip bir çekiç yaptım. Yaptığım bu çekiç ile cama vurmadan önce aşağıya baktım yoldan geçen ne bir canlı ne de bir taşıt vardı. Bu son işlemden sonra önceden çatlamış olan cama vurduğum ve camı kırar kırmaz aşağıya baktım. Bu sırada arkadan beni dürten biri vardı. “Ne var Selin? ” derken bir anda arkama döndüğümde çok olmasa da daha iyi görünen kardeşim Çağlar’ ı gördüm. Saatlerce görmediğim kardeşime öyle bir sarıldım ki kollarının ve omuzlarının çok acıdığını söyledi. Uzun zaman sonra ilk kez yüzümüz gülmüştü. Selin ve Çağlar da birbirini çok özlemişler. Biz birbirimize sarılırken hemen aşağıdaki Bakkal Ahmet abiye seslendim. “Senin orada ne işin var Çınar? ” diye seslendi bana. Evet, ismim Çınar... Bunu hikayenin başından beri amaçsız yere sakladım ,neyse bu önemsiz bilgiyi okuduğunuza göre devam edelim. Hemen durumu anlattım ve itfaiye ekipleri, ambulans ve polis ekipleri geldi. Bizi kurtardılar.

Olay yerinde bizi saatlerce beklemiş olan annemiz ve babamız yanımıza geldiler. Birbirimize sarıldık ama içimiz buruktu. Kuşumuzu alamadan yani asıl amacımıza ulaşmadan bu macera bitmişti. Sonra komşumuz Ayşe teyzenin elinde bir kuşla bize doğru yürüdüğünü gördüm ve o kuşun Limon olduğunu hemen anladım .Elime aldığımda ise Limon’u doya doya bir güzel öptüm. Meğerse Limon daha dün sabah saat on gibi Ayşe teyzenin kuşlarının bulunduğu kafese konmuş. Ayşe teyzemiz bilmiyor tabii bizim kuşumuz olduğunu. Sonra annem altın gününde Ayşe teyzeye:” Bizimkiler kuşumuzu aramaya gitmişler, görürseniz bize haber verin.” demiş. Kuşumuz Limon’umuzun bulunmasının asıl kahramanı Selin ve annemmiş .İşte o gün bugündür biz de bir daha böyle maceralı işlere girişmedik. Siz, siz olun,, sorunlarınızı ailenizden saklamayın. Her şey aileyle daha kolay çözüme ulaşır.

Çınar UZ 7/D

SON SÖZ

...

Balonlar aldım,
Saldım gökyüzüne.
Mutluluk verdim,
İçimdeki çocuk ile...

Okulda her gün aynı havayı teneffüs ettiğimiz, yanı başımızdaki çocuklar oluşturdu bu kitabı. Bilgi toprağının bereketinden nasibini almaya namzet onlarca meraklı gözün bakışı var bu eserde. Öğrenmenin, eğitilmenin garip ama vazgeçilemez sevincine karışmak için sabırsızlanan, içlerindeki eğlenceli kıpırdanışları sevecenlikle bastırmaya çalışan, sözlerine tatlı bir gülüş ekleyebilen, kalplerinin coşkun bir ırmak olup mutluluk denizine akmasına fırsat tanıyan genç yüreklerin, bütün kötülüklerden uzak seslenişleri var bu güzel çalışmada. Umut var, neşe var, hüznün var... Bu etkili seslere kulak vermeye ne dersiniz?